

UZASADNIENIE

Sąd Rejonowy w Pabianicach wydał w dniu 8 lutego 2017 roku, w sprawie o sygnaturze akt II K 179/16, wyrok łączny obejmujący prawomocne skazania M. S. wyrokami:

I. Sądu Rejonowego w Pabianicach z dnia 5 października 2010 r., w sprawie sygn. akt II K 672/10, za czyn z art. 222 § 1 k.k. w zw. z art. 91 § 1 k.k. popełniony w dniu 19 czerwca 2010 r. na karę 1 roku pozbawienia wolności, za czyn z art. 226 § 1 k.k. w zw. z art. 57a § 1 k.k. popełniony w dniu 19 czerwca 2010 r. na karę 5 miesięcy pozbawienia wolności, za które, na podstawie art. 85 k.k. i art. 86 § 1 k.k., orzeczono karę łączną 1 roku i 2 miesięcy pozbawienia wolności, z warunkowym zawieszeniem jej wykonania na okres próby 4 lat, której wykonanie zarządzono postanowieniem Sądu Rejonowego w Pabianicach z dnia 13 stycznia 2015 r. w sprawie II Ko 786/14, którą skazany M. S. odbył w okresie od 19 czerwca 2010 r. do 20 czerwca 2010 r., od 4 sierpnia 2015 r. do 30 września 2016 r., oraz za czyn z art. 65 § 2 k.w. popełniony w dniu 19 czerwca 2010 r. na karę 300 złotych grzywny,

II. Sądu Rejonowego w Pabianicach z dnia 25 października 2011 r., w sprawie sygn. akt II K 975/10, za czyn z art. 278 § 1 k.k. popełniony w dniu 3 listopada 2009 r. na karę 10 miesięcy pozbawienia wolności, z warunkowym zawieszeniem jej wykonania na okres próby 3 lat, grzywny 60 stawek dziennych po 10 złotych każda; postanowieniem Sądu Rejonowego w Pabianicach z dnia 1 marca 2013 r. w sprawie II Ko 1213/12 zarządzono wykonanie orzeczonej kary pozbawienia wolności, którą skazany odbył w okresie od 23 sierpnia 2014 r. do 7 stycznia 2015 r., od 22 lutego 2015 r. do 4 sierpnia 2015 r.,

III. Sądu Rejonowego w Pabianicach z dnia 30 stycznia 2012 r., w sprawie II K 707/11, za czyn z art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 286 § 1 k.k. i art. 271 § 1 i § 3 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 91 § 1 k.k. popełniony w dniu 4 marca 2011 r. na karę 1 roku i 2 miesięcy pozbawienia wolności, z warunkowym zawieszeniem jej wykonania na okres próby 4 lat, grzywny 50 stawek dziennych po 10 złotych każda; postanowieniem Sądu Rejonowego w Pabianicach z dnia 3 czerwca 2015 r. sygn. akt II Ko 594/15 zarządzono wykonanie orzeczonej kary pozbawienia wolności, którą skazany odbywać będzie w okresie od 18 października 2017 r. do 15 grudnia 2018 r., na poczet której zaliczono okres zatrzymania w sprawie od dnia 4 marca 2011 r. do dnia 5 marca 2011 r.,

IV. Sądu Rejonowego dla Łodzi Śródmieścia w Łodzi z dnia 23 kwietnia 2012 r., w sprawie sygn. akt VI K 270/12, za czyn z art. 278 § 1 k.k. popełniony w dniu 20 grudnia 2011 r. na karę 6 miesięcy pozbawienia wolności z warunkowym zwieszeniem jej wykonania na okres próby 3 lat,

V. Sądu Rejonowego w Pabianicach z dnia 30 listopada 2011 r., w sprawie sygn. akt II K 1317/10, za czyn z art. 178a § 1 k.k. popełniony w dniu 17 października 2010 r. na karę 4 miesięcy pozbawienia wolności, 4 – letni zakaz prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych w ruchu lądowym, oraz za czyn z art. 94 § 1 k.w. popełniony w dniu 17 października 2010 r., na karę 300 złotych grzywny; postanowieniem Sądu Okręgowego w Łodzi z dnia 27 marca 2013 r., sygn. akt VI Kow 802/13/el, udzielono skazanemu zezwolenia na odbycie kary 4 miesięcy pozbawienia wolności w wymiarze 118 dni poza zakładem karnym w systemie dozoru elektronicznego, której wykonywanie zakończył w dniu 26 lipca 2013 r., na poczet orzeczonej kary pozbawienia wolności zaliczono skazanemu okres zatrzymania w sprawie od dnia 17 do 18 października 2010 r., co równoważne jest 2 dniom kary pozbawienia wolności,

VI. Sądu Rejonowego dla Łodzi Widzewa w Łodzi z dnia 15 maja 2014 r., w sprawie sygn. akt IV K 703/13, za czyn z art. 278 § 1 k.k. w zw. z art. 12 k.k. popełniony w dniach 19 i 20 kwietnia 2013 r., na karę 1 roku pozbawienia wolności, na poczet której zaliczono skazanemu okres zatrzymania od dnia 25 kwietnia 2013 r. do dnia 26 kwietnia 2013 r., którą skazany odbywa w okresie od 30 września 2016 r. do dnia 29 września 2017 r.,

i orzekł w przedmiocie wydania wyroku łącznego:

1. na podstawie art. 85 k.k. i art. 86 § 1 k.k. w zw. z art. 19 ust. 1 ustawy z dnia 20 lutego 2015 r. o zmianie ustawy - Kodeks karny oraz niektórych innych ustaw połączył wyroki opisane w punktach I (sygn. akt II K 672/10) i II (sygn. akt II K 975/10) i wymierzył skazanemu M. S. karę łączną 2 lat pozbawienia wolności,
2. wyroki opisane w punktach I (sygn. akt II K 672/10) i II (sygn. akt II K 975/10), w zakresie orzeczonej kary łącznej pozbawienia wolności, uznał za pochłonięte niniejszym wyrokiem łącznym, w pozostałym zakresie przyjął, że podlegają one odrębnemu wykonaniu,
3. na podstawie art. 577 k.p.k. na poczet orzeczonej w punkcie 1 kary łącznej pozbawienia wolności zaliczył skazanemu okres pozbawienia wolności w sprawie o sygn. akt II K 975/10 od dnia 23 sierpnia 2014 r. do dnia 7 stycznia 2015 r. oraz od dnia 22 lutego 2015 r. do dnia 4 sierpnia 2015 r., oraz okres pozbawienia wolności w sprawie II K 672/10 od dnia 19 czerwca 2010 r. do dnia 20 czerwca 2010 r. oraz od dnia 4 sierpnia 2015 r. do dnia 30 września 2016 r.,
4. na podstawie art. 85 k.k. i art. 86 § 1 k.k. w zw. z art. 19 ust. 1 ustawy z dnia 20 lutego 2015 r. o zmianie ustawy - Kodeks karny oraz niektórych innych ustaw połączył wyroki opisane w punktach III (sygn. akt II K 707/11) i V (sygn. akt II K 1317/10) w zakresie orzeczonych kar pozbawienia wolności i wymierzył skazanemu karę łączną 1 roku i 4 miesięcy pozbawienia wolności,
5. wyroki opisane w punktach III (sygn. akt II K 707/11) i V (sygn. akt II K 1317/10), w zakresie orzeczonej kary łącznej pozbawienia wolności, uznał za pochłonięte niniejszym wyrokiem łącznym, w pozostałym zakresie przyjął, że podlegają one odrębnemu wykonaniu,
6. na podstawie art. 577 k.p.k. na poczet orzeczonej w punkcie 4 kary łącznej pozbawienia wolności zaliczył skazanemu okres zatrzymania w sprawie II K 707/11 od dnia 4 marca 2011 r. do dnia 5 marca 2011 r., oraz w sprawie II K 1317/10 okres od 17 października 2010 r. do dnia 18 października 2010 r. oraz okres od dnia 28 marca 2013 r. do dnia 26 lipca 2013 r.
7. w pozostałym zakresie umarzył postępowanie w przedmiocie wydania wyroku łącznego,
8. zasądził od Skarbu Państwa na rzecz adw. A. K. kwotę 147,60 złotych tytułem zwrotu kosztów pomocy prawnej udzielonej skazanemu z urzędu, które nie zostały pokryte,
9. zwolnił skazanego od obowiązku zwrotu kosztów sądowych w całości, obciążając nimi Skarb Państwa.

Przedmiotowy wyrok zaskarżył apelacją skazany M. S. w całości, na swoją korzyść.

Zaskarżonemu wyrokowi skarżący zarzucił błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę wyroku, polegający na:

- a. pominięciu przez Sąd okoliczności przemawiających za przyjęciem przy ustalaniu wymiaru kary łącznej zasady absorpcji, dotyczących w szczególności postawy skazanego w warunkach izolacji, pozytywnej opinii, aktywności w procesie resocjalizacji, zrozumienia naganności popełnianych przestępstw, a nadto sytuacji życiowej i rodzinnej związanej z posiadaniem nieletnich dzieci i zasadnością opieki nad nimi przez skazanego, którą to opiekę aktualnie sprawuje siostra skazanego,
- b. błędnym nieobjęciu wyrokiem łącznym wszystkich skazań na bezwzględne kary pozbawienia wolności wbrew przepisom prawa oraz stanowiskiem orzecznictwa,
- c. wydaniu wyroku łącznego w sposób niekorzystny dla skazanego, co jest rozstrzygnięciem nieprawidłowym.

W konsekwencji skazany M. S. wniósł – jak należy rozumieć treść apelacji – o zmianę zaskarżonego wyroku i orzeczenie kar łącznych pozwalających na jak najszybsze opuszczenie przez niego Zakładu Karnego.

Sąd Okręgowy w Łodzi zważył, co następuje:

Złożona w sprawie apelacja przez skazanego M. S. okazała się niezasadna i jako taka nie zasługiwała na uwzględnienie, choć dała ona podstawę do kontroli instancyjnej wyroku wydanego przez Sąd I instancji, co skutkowało musi miało utrzymaniem w mocy zaskarżonego orzeczenia.

W przedmiotowej sprawie niedoszło do naruszenia przepisów i sposobu procedowania przez Sąd I instancji w sposób podnoszony wprost lub pośrednio przez skazanego.

Na wstępie przedmiotowych rozważań należy podkreślić, że Sąd Rejonowy wydając wyrok łączny słusznie odwołał się do art. 19 ust. 1 ustawy z dnia 20 lutego 2015 roku o zmianie ustawy – kodeks karny oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. z 2015 roku, poz. 396), gdyż zgodnie z treścią tego przepisu przejściowego, w realiach sprawy niniejszej, zastosowanie miały przepisy o karze łącznej i wyroku łącznym obowiązujące na dzień 30 czerwca 2015 roku. W tej sytuacji Sąd meriti był zobligowany do pełnej i kompleksowej oceny wszystkich skazań M. S. i ich zbadania pod kątem spełnienia warunków do orzeczenia kary łącznej. W sytuacji zaś, gdy były ku temu spełnione przesłanki miał obowiązek orzec karę łączną i to bez względu na wniosek strony oraz jej interes. Nie ulega również wątpliwości, że kara łączna, a w konsekwencji wyrok łączny, nie służył poprawieniu sytuacji prawnej skazanego i nie był formą łagodzenia represji karnej. Konsekwencją tego jest konkluzja, iż wyrok łączny i orzeczona w nim kara łączna mogła doprowadzić do pogorszenia sytuacji skazanego w stosunku do istniejącej przed datą wydania wyroku łącznego. Taki sposób interpretacji i rozumienia przepisów o wyroku łącznym i karze łącznej był od dawna postulowany w doktrynie. Znalazło to odzwierciedlenie w orzecznictwie, zasadniczo od 2005 roku, czego wyrazem było stanowisko Sądu Najwyższego wyrażone w uchwale z dnia 25.02.2005 roku, wydanej w sprawie I KZP 36/04, mającej moc zasady prawnej (OSN KW (...), z. 2, poz. 13). Od tego czasu konsekwentnie przyjmowało się restrykcyjne rozumienie przepisów o karze łącznej (wyroku łącznym), tak dotyczących przesłanek pozwalających na jej orzeczenie, jak i zasad wymiaru. Takie stanowisko prezentował również ustawodawca poprzez wprowadzane zmiany i nowe regulacje do rozdziału IX kodeksu karnego np. art. 86 § 1a kk, art. 89 § 1a kk (tak też S. Żółtek [w] – Kodeks Karny. Część Ogólna. Komentarz do artykułów 32 – 116, t. II, pod red. M. Królikowskiego i R. Zawłockiego. Warszawa 2010, str. 586 i nast. oraz powołane tam liczne orzecznictwo i stanowiska doktryny). Tej zasady nie dostrzegł skazany, błędnie podnosząc i interpretując, że wyrok łączny był (jest) wydawany jedynie na korzyść skazanego i musiał (musi) poprawiać jego sytuację faktyczną oraz prawną. Jest to stanowisko w pełni niezasadne, co wskazał wyżej Sąd.

Zgodnie z treścią art. 569 § 1 kpk wyrok łączny wydawany był w wypadku skazania określonej osoby co najmniej dwoma różnymi wyrokami i w sytuacji, gdy zachodzą warunki do wymierzenia kary łącznej. Te ostatnie określone były w art. 85 kk. Podstawową zasadą, stanowiącą tutaj punkt wyjścia, zgodnie z treścią ostatniego ze wskazanych przepisów, był fakt popełnienia przez sprawcę dwóch lub więcej przestępstw przed datą wyroku skazującego za którekolwiek z nich. Innymi słowy, wyrok łączny, lub precyzyjniej kara łączna w ramach wyroku łącznego obejmować mogła jedynie takie przestępstwa, które znajdowały się w zbiegu realnym. Zbieg ów przerywany był pierwszym chronologicznie wyrokiem skazującym dotyczącym którejkolwiek z przestępstw wchodzących w skład danego zbiegu (zbioru) przestępstw. Zbiegów tych mogło być oczywiście więcej niż jeden, z tym tylko, że kolejny zbieg mógł zaczynać się od daty wskazanego wyżej wyroku. W tym zakresie Sąd w pełni podziela stanowisko Sądu Najwyższego wyrażone w uchwale z dnia 25.02.2005 roku wydanej w sprawie I KZP 36/04 mającej moc zasady prawnej (OSN KW (...), z. 2, poz. 13). W uchwale tej Sąd Najwyższy jasno wyluszczył przedmiotowe kwestie, jak i podkreślił restrykcyjny charakter prezentowanej wykładni art. 85 kk, który nie pozwalał Sądowi orzekającemu w kwestii wyroku łącznego na swobodę w przyjmowaniu konfiguracji wyroków jednostkowych, które mogą być połączone węzłem kary łącznej. W tym elemencie należy pamiętać, że łączeniu podlegały nie poszczególne jednostkowe skazania, pojedyncze wyroki, ale kary orzeczone za konkretny, pojedynczy, indywidualnie określony czyn zabroniony, niezależnie od konfiguracji umieszczenia owego skazania w poszczególnych wyrokach skazujących.

Na tym tle należy zwrócić uwagę, że zaskarżony wyrok łączny obejmował, zgodnie z jego treścią, 6 jednostkowych skazań (wyroków) wydanych wobec M. S.. Sąd Rejonowy prawidłowo ustalił i ocenił przesłanki dotyczące połączenia węzłem kary łącznej skazań M. S. w sprawach wymienionych w części wstępnej wyroku łącznego w punktach I – III i V.

Jednocześnie Sąd meriti dokonał prawidłowych ustaleń faktycznych i ocen w zakresie istnienia podstaw do umorzenia postępowania, co do jednostkowych skazań M. S. w sprawach VI K 270/12 (pkt IV) i IV K 703/13 (pkt VI).

W odniesieniu do skazań M. S. wskazać należy, że:

1. w sprawie II K 672/10 wyrok został wydany w dniu 5.10.2010 roku,
2. w sprawie II K 975/10 wyrok został wydany w dniu 25.10.2011 roku i obejmował skazanie M. S. za przestępstwo popełnione w dniu 3.11.2009 roku.

Oznacza to, że w świetle treści art. 85 kk mającego zastosowanie w sprawie, pierwszy zbieg realny przestępstw zachodzi między skazaniami M. S. obejmującymi przestępstwa popełnione w okresie do 5 października 2010 roku (data wyroku wydanego w sprawie II K 672/10 – pkt I). Oznacza to, że przedmiotowy zbieg realny przestępstw obejmuje faktycznie skazania M. S. opisane w punktach I – II, gdyż w tych sprawach M. S. został skazany za czyny popełnione 19 czerwca 2010 roku oraz 3 listopada 2009 roku, co zostało prawidłowo ustalone przez Sąd Rejonowy.

Kolejny zbieg realny przestępstw, o jakim mowa w art. 85 k.k. mającym zastosowanie w sprawie, rozpoczął się od dnia 5 października 2010 roku (data wydania wyroku w sprawie II K 672/10 – pkt I), a kończył się dnia 30 listopada 2011 roku (data wydania wyroku w sprawie II K 1317/10 – pkt V). Obejmował on więc przestępstwa popełnione przez skazanego w okresie od 5 października 2010 roku do 30 listopada 2011 roku. W sprawach obejmujących ten okres M. S. został skazany:

1. w sprawie II K 1317/10 wyrokiem z dnia 30.11.2011 roku za przestępstwo z art. 178a § 1 k.k. popełnione 17 października 2010 roku (pkt V),
2. w sprawie II K 707/11 wyrokiem z dnia 30.01.2012 roku za przestępstwa z art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 286 § 1 k.k. i art. 271 § 1 i 3 k.k. w zw. z art. 11 § 2 kk i art. 91 § 1 k.k., popełnione 4 marca 2011 roku (punkt III).

Podniesione wyżej okoliczności obrazują kolejny zbieg realny przestępstw, w kolejności drugi, jaki należało wyodrębnić w stosunku do skazań M. S., w świetle stosowanego w niniejszej sprawie art. 85 k.k. Obejmował on przestępstwa popełnione w okresie od 5 października 2010 roku (data wyroku wydanego w sprawie II K 672/10 – pkt I) do 30 listopada 2011 roku (data wyroku wydanego w sprawie II K 1317/10 – pkt V), co również prawidłowo zostało ustalone przez Sąd Rejonowy.

Prawidłowo Sąd I instancji ustalił również, że skazania w sprawach VI K 270/12 (pkt IV) i IV K 703/13 (pkt VI) nie podlegają objęciu przedmiotowym wyrokiem łącznym i węzłem kary łącznej wobec braku spełnienia przesłanek o jakich mowa w art. 85 k.k. mającym zastosowanie w sprawie. Przestępstwo za które M. S. został skazany w sprawie VI K 270/12 zostało popełnione 20 grudnia 2011 roku, a więc po dacie wydania wyroku w sprawie II K 1317/10. Natomiast w sprawie IV K 703/13 M. S. został skazany za przestępstwo popełnione 19 – 20 kwietnia 2013 roku, a więc po dacie wydania wyroku w sprawie VI K 270/12, który zapadł w dniu 23 kwietnia 2012 roku. W tym zakresie Sąd Rejonowy prawidłowo więc umorzył postępowanie w przedmiocie objęcia węzłem kary łącznej i wyrokiem łącznym skazań M. S. w sprawach VI K 270/12 (pkt IV) i IV K 703/13 (pkt VI).

Oznacza to, że Sąd I instancji dokonał prawidłowych ustaleń faktycznych w zakresie zaistniałych w sprawie zbiegów realnych przestępstw i w tej kwestii nie sposób stawiać zaskarżonemu wyrokowi jakichkolwiek skutecznych zarzutów.

Na tle omawianej kwestii kontroli odwoławczej podlegało również zagadnienie prawidłowości orzeczonych kar łącznych pozbawienia wolności wobec M. S., co było przedmiotem zarzutów zawartych w apelacji skazanego.

W tym wypadku zasadnym jest odwołanie się do określonych podstawowych zasad regulujących uprzednio zagadnienie wymiaru kary łącznej. Zaznaczyć wypada, co słusznie akcentował również Sąd Rejonowy, że powszechnie przyjmuje się w orzecznictwie, jak i w doktrynie, iż wymiar kary łącznej w oparciu o inną zasadę, a więc zasadę absorpcji lub kumulacji, może nastąpić jedynie w wyjątkowych okolicznościach, gdy w sprawie zachodzą jednoznaczne,

wyraźnie zarysowane przesłanki za zastosowaniem jednej z tych skrajnych zasad (tak też Sądy Apelacyjne: w L. w wyroku z dnia 15.05.2008 roku, II Aka 98/08, KZS 2008, nr 12, poz. 47; w K. w wyroku z dnia 20.05.2008 roku, II Aka 129/08, KZS 2008, nr 9, poz. 48).

Podstawowymi zasadami, jakimi kieruje się Sąd przy wymiarze kary łącznej, jest związek podmiotowy i przedmiotowy pomiędzy poszczególnymi czynami, za które wymierzono kary, rozległość czasowa i przestrzenna czynów, okoliczności, które zaistniały już po wydaniu poprzednich wyroków, jak też zachowanie skazanego po wydaniu poprzednich wyroków, prognoza kryminologiczna wobec niego. W pewnych wypadkach podnoszony jest ciężar gatunkowy przestępstw, za które dana osoba została skazana, ich stopień społecznej szkodliwości (tak też Sąd Najwyższy – wyrok z dnia 25.10.1983 roku – IV KR 213/83 OSN KW 1984, z. 5-6, poz. 65; wyrok z dnia 11.02.1976 roku – I KR 292/75 OSN KW 1976, z. 10-11, poz. 128; wyrok z dnia 07.01.1974 roku – III KR 339/73 – OSN KW 1974, z. 5, poz. 89; wyrok z dnia 02.12.1975 – RW 628/75 – OSN KW 1976, z. 2, poz. 33; wyrok z dnia 12.09.1985 roku – II K 245/85 – OSN KW 1986, z. 5-6, poz. 39; S. Żółtek [w] – Kodeks Karny. Część Ogólna. Komentarz do artykułów 32 – 116, t. II, pod red. M. Królikowskiego i R. Zawłockiego. Warszawa 2010, str. 626 i nast. oraz podane tam orzecznictwo).

Dodatkowo należy zaakcentować, że ilość popełnionych przez sprawcę przestępstw ma istotny wpływ na wymiar kary łącznej. Im większej ilości przestępstw sprawca się dopuścił tym orzeczona kara łączna winna być surowsza. Rzutuje to ponadto na inne elementy i okoliczności dotyczące osoby sprawcy, jego zdemoralizowania, właściwości osobistych, oceny zachowania i postawy, jak też oceny skuteczności realizacji celów stawianych przed karą (tak też S. Żółtek {w} – op. cit., str. 630 i nast. oraz podane tam orzecznictwo).

Dokonując oceny podniesionych okoliczności na gruncie realiów niniejszej sprawy należy podkreślić, iż ich kompleksowa ocena przemawia za zastosowaniem przy wymiarze kar łącznych wobec M. S. zasady asperacji, którą zastosował Sąd Rejonowy.

W sprawie nie ulega wątpliwości, że związek przedmiotowo – podmiotowy między przestępstwami, za które M. S. został skazany nie jest na tyle bliski, aby pozwalał na orzeczenie kary łącznej na zasadzie absorpcji, wbrew stanowisku skarżącego.

Kwestie związku przedmiotowego między wskazanymi przestępstwami zostały w prawidłowy sposób wyeksponowane przez Sąd meriti w treści uzasadnienia wyroku i należy w pełni podzielić te ustalenia i uwagi, bez potrzeby ich powtarzania. Faktycznie istnieje pewna niewielka zbieżność między tymi czynami, co do sposobu ich popełnienia, umyślności działania w zamiarze bezpośrednim, ale jednocześnie zauważalne są między nimi istotne różnice. Dotyczy to zasadniczo odmiennej kwalifikacji prawnej, jak również innych dóbr prawnych naruszonych przez owe czyny.

W wypadku zbiegu realnego przestępstw objętych wyrokiem wydanym w sprawie II K 672/10 zachodzi stosunkowo bliski związek przedmiotowy. Przestępstwa objęte tym wyrokiem są do siebie zbliżone w zakresie sposobu, celu działania, jak i okoliczności ich popełnienia. Były to w obu wypadkach czyny z art. 222 § 1 k.k. i art. 226 § 1 k.k., chroniące generalnie to samo dobro prawne.

Związek podmiotowy między czynami, za które M. S. został skazany we wskazanej sprawie, istnieje tak w zakresie elementów odnoszących się do osoby skazanej, jak i podmiotów pokrzywdzonych. Czyny te popełnione były z tożsamej właściwie motywacji, umyślnie, w zamiarze bezpośrednim.

Brak jest natomiast jakichkolwiek związków o charakterze podmiotowo – przedmiotowym w kontekście porównania czynów za które M. S. został skazany w sprawach II K 672/10 i II K 975/10. W drugiej z tych spraw M. S. został bowiem skazany za kradzież z art. 278 § 1 k.k., a więc przestępstwo zupełnie różne w odniesieniu do czynów objętych wyrokiem wydanym w sprawie II K 672/10 i to praktycznie we wszystkich płaszczyznach.

Ocena związku przedmiotowo - podmiotowego między omawianymi przestępstwami obejmującymi skazania M. S. w sprawach II K 672/10 i II K 975/10 prowadzi do wniosku o zasadności wymierzenia kary łącznej je obejmującej na zasadzie mieszanej. Jak to Sąd podkreślał już wyżej, istnieje pewien związek przedmiotowy, jak i związek podmiotowy,

ale w tych aspektach zachodzą również pewne, zasadnicze, różnice, co zdecydowanie wyklucza – wbrew stanowisku skarżącego – możliwość orzeczenia kary łącznej na zasadzie absorpcji, a ukierunkowuje ów wymiar kary łącznej w sposób bliski zasadzie kumulacji.

Podobnie należy ocenić elementy dotyczące związku czasowo – miejscowego. Między czynami objętymi wskazanymi wyrokami zachodzi pewna bliskość miejscowa, ale jednocześnie istnieje istotna rozpiętość czasowa obejmująca okres ponad 7 miesięcy. Związek czasowo – przestrzenny między omawianymi przestępstwami jest wypośrodkowany, co ukierunkowuje wymiar kary łącznej w stronę tak określonej zasady asperacji.

Reasumując ten fragment rozważań należy zauważyć zasadniczą rozbieżność w swej istocie między omawianymi związkami. O ile bowiem związki przedmiotowo – podmiotowe ukierunkowują wymiar kary łącznej w stronę zasady asperacji, bliskiej zasadzie kumulacji, to związki czasowo – przestrzenne częściowo równoważą te elementy. Oznacza to zasadność orzeczenia kary łącznej w oparciu o zasadę asperacji, ale jednak zbliżoną do kumulacji.

W przedmiotowej sprawie, w ramach omawianego zbiegu realnego, kara łączna jaka mogła zostać orzeczona wobec M. S. mieściła się w granicach od 1 roku do 2 lat i 3 miesięcy pozbawienia wolności. Orzeczenie owej kary łącznej na poziomie 2 lat pozbawienia wolności statuowało się w granicach bliskich kumulacji. W tym zakresie ustalenia i oceny dokonane przez Sąd meriti były prawidłowe. Skoro bowiem związek czasowo – przestrzenny między przestępstwami M. S. nie był istotnie bliski, co zostało prawidłowo ustalone i wyeksponowane przez Sąd I instancji, należało rozważać orzeczenie kary łącznej w oparciu o wypośrodkowaną zasadę asperacji. Zastosowanie jednak tej formy zasady wykluczało związek przedmiotowo – podmiotowy, który nie był na tyle bliski, aby istniała możliwość orzeczenia tej kary w oparciu o te zasady, czego znów prawidłowo nie dostrzegł skazany, wnosząc o zastosowanie zasady pochłaniania. Ocena związku przedmiotowo – podmiotowego jednoznacznie wskazywała na jego charakter, który przemawiał za zdecydowaniem za orzeczeniem kary łącznej w kierunku zbliżonym do kumulacji. Ocena obu tych związków prowadzi więc do przekonania, iż z punktu widzenia zasadniczych przesłanek decydujących o wymiarze kary łącznej, kara ta wobec M. S. winna być orzeczona na zasadzie asperacji, ale zbliżonej do zasady kumulacji, jak to uczynił Sąd Rejonowy. Oznacza to, że postawiony przez skarżącego zarzut w punkcie 1 apelacji należało uznać za niezasadny.

W wypadku drugiego ze wskazanych zbiegów realnych obejmujących skazania M. S. w sprawach II K 1317/10 i II K 707/11, w zasadzie można powtórzyć powyżej zawarte uwagi dotyczące istniejących związków decydujących o wymiarze kary łącznej. We wskazanych sprawach M. S. został bowiem skazany za zupełnie odmienne czyny (art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 271 § 1 i 3 k.k. – art. 178a § 1 k.k.), chroniące zupełnie inne dobra prawne, które zostały popełnione w kompletnie różny i odmienny sposób, wywołując zasadniczo różne skutki. W tym stanie rzeczy związek podmiotowo – przedmiotowy między tymi czynami nakazywałby orzeczenie za owe skazania kary łącznej na zasadzie kumulacji.

Okoliczności te są częściowo łagodzone przez istniejące związki czasowo – miejscowe, ale nie w sposób szczególnie daleko idący. Rozpiętość czasowa między tymi czynami obejmowała okres prawie pół roku, co stoi w opozycji do możliwości orzeczenia kary łącznej na zasadzie pochłaniania. Pozwalałoby to rozważać możliwość orzeczenia kary łącznej według reguł wypośrodkowanej zasady mieszanej.

W odniesieniu do kary łącznej orzeczonej w punkcie 4 zaskarżonego wyroku (drugi ze zbiegów realnych) należy zważyć, że Sąd Rejonowy uprawniony był orzec karę w wymiarze od 1 roku i 2 miesięcy do 1 roku i 6 miesięcy pozbawienia wolności. Wymierzona na podstawie art. 85 k.k. i art. 86 § 1 k.k., mających zastosowanie w sprawie, kara łączna 1 roku i 4 miesięcy pozbawienia wolności, za kary jednostkowe orzeczone wyrokami wymienionymi w punktach III i V, oparta jest o wypośrodkowaną zasadę mieszaną.

W tym wypadku było to rozstrzygnięcie korzystne dla skazanego, gdyż podstawowe elementy decydujące o wymiarze kary łącznej za owe skazania przemawiały za jej ukształtowaniem w sposób bliski kumulacji.

Z całą pewnością okolicznościami, które istotnie rzutują na wymiar kar łącznych, jakie winny być orzeczone wobec M. S., jest pozytywna postawa i zachowanie skazanego w toku odbywania kar. Nie ulega wątpliwości, że zachowanie skazanego w warunkach izolacji jest godne pochwały i zostało ono prawidłowo ustalone i ocenione przez Sąd

Rejonowy. Opinia o skazanym przekonuje o jego aktywności w procesie resocjalizacji. Skazany aktywnie uczestniczy w różnych przedsięwzięciach, nie należy do podkultury więziennej, jest aktywny, prawidłowo i dobrze układa stosunki z osadzonymi i służbą więzienną, nie był nigdy ukarany, był natomiast wielokrotnie nagradzany. Te elementy rzutowały niewątpliwie na wymiar orzeczonych wobec skazanego kar łącznych.

Jednocześnie jednak w przedmiotowej sprawie nie może umykać ocena zachowania skazanego przed popełnieniem przestępstw objętych niniejszym wyrokiem łącznym, jak i po ich popełnieniu. Skazany bowiem był wielokrotnie karany, która to karalność datuje się od 1998 roku. M. S. był bowiem karany, i to za poważne przestępstwa, jeszcze przed datą wydania pierwszego z wyroków objętych niniejszą sporawą (II K 672/10). Jednocześnie jednak kolejnych przestępstw dopuścił się również po dacie czynów objętych orzeczonymi karami łącznymi (sprawy VI K 270/12 i IV K 703/13). Obrazuje to naganny sposób postępowania skazanego, przyjętą drogę życiową, negatywne właściwości osobiste, stanowiąc waży aspekt, który przemawia za zasadnością surowego orzeczenia kar łącznych objętych przedmiotowym wyrokiem łącznym.

Podniesione wyżej okoliczności dają obraz zdemoralizowania M. S.. Przekonują o konieczności orzeczenia wobec skazanego omawianych kar łącznych w sposób określony przez Sąd Rejonowy, a jednocześnie brak jest podstaw, w kontekście istniejących związków między poszczególnymi przestępstwami, do innego ich ukształtowania. Skazany już wielokrotnie korzystał z dobrodziejstwa różnych możliwych instytucji w ramach poszczególnych skazań, co nie dało żadnego pozytywnego efektu. W tej sytuacji cele prewencji indywidualnej, jak i ogólnej wymagają orzeczenia kar łącznych o bezwzględnym charakterze, w sposób określony przez Sąd Rejonowy. Jedynie taka kara może osiągnąć cele wychowawcze i zapobiegawcze, obrazując, że każde kolejne przestępstwo niesie dla skazanego istotne konsekwencje, jak również pokazując społeczeństwu, iż rozstrzygnięcia Sądu są sprawiedliwe, zaś dopuszczanie się przestępstw doprowadza do właściwej reakcji Sądu. Podnoszone przez skazanego okoliczności odnoszące się do wieku, sytuacji rodzinnej, postawy w warunkach zakładu karnego zostały przez Sąd uwzględnione, ale w kontekście wymiaru kary łącznej w sposób wypośredkowany, przy przyjęciu zasadzie mieszanej. Nie mogą one jednak spowodować zmiany prezentowanej oceny, iż aktualnie brak jest podstaw do postawienia pozytywnej prognozy wobec M. S., co słusznie oraz prawidłowo ustalił i ocenił Sąd Rejonowy.

Konkludując przedmiotowe rozważania Sądu należało dojść do przekonania o niezasadności postawionych w apelacji zarzutów i braku podstaw do zastosowania wobec skazanego zasady absorpcji lub zasady mieszanej bliskiej absorpcji, przy wymiarze orzeczonych kar łącznych pozbawienia wolności.

Z tych wszystkich względów, w oparciu o art. 437 § 1 k.p.k., należało orzec jak w części dyspozytywnej.

Z uwagi na fakt, iż skazany M. S. korzystał z pomocy obrońcy wyznaczonego z urzędu w postępowaniu przed Sądem odwoławczym, na podstawie § 17 ust. 5, § 3 i § 4 ust. 1 i 3 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 3 października 2016 roku w sprawie ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez adwokata z urzędu (Dz. U. z 2016 roku, poz. 1714), należało zasądzić od Skarbu Państwa na rzecz adw. A. K. kwotę 147,60 złotych.

W oparciu o art. 624 § 1 k.p.k. Sąd zwolnił skazanego od obowiązku zwrotu kosztów sądowych poniesionych w przedmiotowej sprawie w postępowaniu odwoławczym i przejął je na rzecz Skarbu Państwa. Przedmiotowe rozstrzygnięcie wynika z faktu, iż skazany nie posiada żadnego istotnego majątku, aktualnie odbywa orzeczone kary pozbawienia wolności, posiada na utrzymaniu dzieci, co wskazuje, iż kosztów tych nie uiściłby dobrowolnie, a ich ewentualna egzekucja byłaby bezskuteczna.